

Vers helyett a Költészet Napjáról

"Van három szavunk, amely meghatározza létezésünk teljességét.

Az első az anyaöl, a második az anyaföld, a harmadik pedig az anyanyelv. Az első az életet adó, életre nevelő, a második létezésünk, sorsunk, munkánk, sikereink és kudarcaink színhelye, s majdani nyugvóhelyünk. És ami e kettőt egybefogja, a harmadik, az az anyanyelv. Hogy nyelvünk létezésünk hármasságát az anya szavunkkal kapcsolta egybe, az nem csak azt jelenti, hogy e három fogalom milyen mértékben meghatározója életünknek, de egyúttal a nyelv, a magyar nyelv sűrítő erejét és képességét is fölragyogtatja..."

Több mint húsz esztendővel ezelőtt vetette papírra eme sorokat a felvidéki magyar költő, író Gál Sándor. Talán azonnal érezte, gondolta, hogy megérintett valamit. Valami fontosat. Valamit, ami itt van, de mégis megfoghatatlan. Érthető, de láthatatlan. Megfogalmazta a költészet lényegét. A lélek és az anyanyelv nászából megszülető költészet lényegét.

Én csak annyit tennék hozzá, hogy a költészet, a versolvasás legyen "mindennapi kenyerünk". Játsszunk a versekkel, mint a "kockákkal álmodó gyermek"! Szeressük ezeket a mágikus erejű, igéző szépségű, szelíd-szolid, szárba szökkenő, szent szavakat! Öleljük át bódító lüktetéssel a ringatózó, remek rímeket! Simogassuk a selymes, sejtelmes sorokat! Szerezzünk örömet önmagunknak s ezáltal a világnak is! A magyar költészet világhírű, a világirodalom alkotásai nagyszerűek! Miért tagadjuk meg önmagunktól és a lelküinktől ezeket a nagyszerű élményeket? Miért nem hisszük el, hogy a versek a végtelenből jönnek, és csodákat hordoznak?

Költőink a versben lecsupaszítva, tisztán nyújtják át gondolataikat, önmagukat. Tiszteljük meg őket avval, hogy minden nap elfogadjuk tőlük eme ajándékot. S minden nap elolvassunk egy verset. Nem csak így a Költészet Napja idején, hanem minden nap.

Olyan csodálatos élményt, tudást, hitet kapunk ezáltal, hogy akarva-akaratlan részesei lehetünk a Teremtésnek, és megérezhetjük létezésünk teljességét, s benne egy mindent átható felismerést: "A vers a lényeg, mert benne vannak az élet-fények!"

Szóke István Atilla

